

DISKOGRFIJA

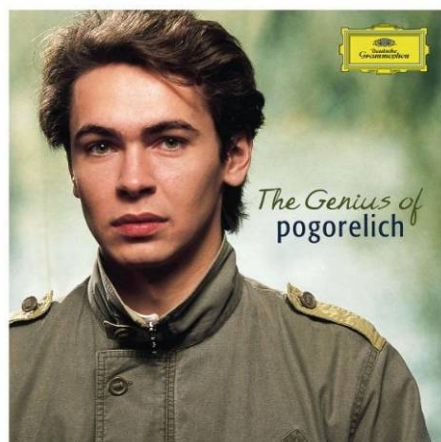
IVO POGORELICH

COMPLETE RECORDINGS

DG 002894 794350 (CD14)

Neposredno prije zagrebačkog koncerta uslijedilo je i reizdanje svih dosad izdanih Pogoreličevih ploča u izdanju Deutsche Grammophona i Universalisa, što je svakako pohvalno uzevši u obzir Pogoreličev repertoar i značaj. Na čak četrnaest nosača zvuka sabrana su djela različitih skladatelja, od Chopina, Beethovena, Schumanna, Ravela, Prokofjeva, Čajkovskog, Bacha, Brahmsa, Mozarta, Musorgskog, Liszta, Skrjabinina, pa do Haydna i Scarlattija, koja je snimao za Deutsche Grammpohon od 1981. do 1995. godine. Ono što je posebno značajno jest mogućnost kronološkog praćenja njegovih izvedbi, pogotovo Chopina, oko kojeg se njegov repertoar često „vrtio“. Upravo zbog toga što izvanserijskog Chopina svi od njega očekuju, svakako su zanimljive snimke Bachovih „Engleskih suita br. 2 i 3“ (BWV 807 i 808) i Scarlattijevih sonata. Ono što pri tome fascinira je Pogoreličeva interpretacija glazbe; ne Bachove, Chopenove ili Lisztove glazbe, već zapravo njegove glazbe. Ivo Pogorelič u svakoj svojoj izvedbi bilo koje od ovih kompozicija pronalazi svoju ideju koju razvija i potom nam prenosi. Iako u tome nikako nije usamljen u glazbenom svijetu, to mu polazi za rukom vrlo direktno i nedvosmisleno, što njegove izvedbe, pa i onda kada se radi o snimkama, čini izuzetno privlačnima prema oba pola - i prema onom koji ga obožava i prema onome koji ga ne može smisliti. One stalno od slušatelja zahtijevaju određenu visoku razinu koncentracije i posvećenosti, dakle, može ih se ili pažljivo slušati, ili ugasiti - sredine kod Pogoreliča gotovo nikad nema.

Ana Kuštrak Korper

**F. CHOPIN,
R. SCHUMANN,
J. BRAHMS,
D. SCARLATTI,
M. RAVEL &
P. I. ČAJKOVSKI**

**Ivo Pogorelič,
CSO, LSO, Claudio Abbado
DG 477 6156 (2 CD)**

Dvostruko diskografsko izdanje „Pogoreličev genij“ izbor je iz njegovih kompaktnih diskova snimljenih za Deutsche Gramophon. Sva njegova prethodna diskografska izdanja za glasovir solo vrhunski su osmišljeni projekti, koji se mogu slušati i proživljavati kao glasovirski recitali. Prvi od ova dva diska, na kojem je izbor solističkih glasovirskih skladbi u Pogoreličevoj interpretaciji, teško se može slušati odjednom, u cijelosti, kao recital. Pogorelič tako i na ovaj način dokazuje svoju muzikalnost, dokazuje poštivanje stila (shvaćenog vrlo osobno i slobodno), osmišljavanje svakoga tona u svakoj glasovirskoj minijaturi koju izvodi. „Preludij u cis-molu“, op. 45, primjer je minijature koja postaje velikom, jer Pogorelič zapravo u svaki ton usađuje cijelu jedan glazbeni motiv, rastočivši strukturu i liniju do najmanje jedinice, do pojedine note. Uz takav pristup, količina glazbenog sadržaja koju proživimo slušajući taj preludij postaje ekvivalentna nekoj pozamašnoj rapsodiji, uz zadržanu intimističku

subjektivnost. Meni se osobno osobito sviđaju Pogoreličeve interpretacije onih skladbi gdje tehnička zahtjevnost i ritmička pregnantnost ipak u velikoj mjeri kontroliraju protok i ostavljaju manje interpretacijskog prostora koji onda Pogorelič sjajno iskorištava. Takva je na primjer Schumannova teška „Toccata“, op. 7, s čijim se dvohvatima Pogorelič fascinantno poigrava muziciranjem i isticanjem svih mogućih glasova u njima. Meni najdraže Pogoreličevo diskografsko izdanje, Scarlattijeve sonate, ovdje su zastupljene izborom od tri djela, svakako premalo za prikaz svih ideja koje je Pogorelič prikazao odsviravši petnaest sonata na disku posvećenom samo njima. Scarlattijeve sonate, čini nam se, ne ostavljaju previše intepretacijskog prostora, te se veličina Pogoreličeva pijanizma očituje upravo u raznolikosti i inventivnosti koje je uspio nametnuti u tim jednostavnim skladbama, ali bez pretjerivanja.

Drugi disk predstavlja dva jedina glasovirska koncerta koje je Pogorelič snimio za DG, oba s Claudiom Abbandom. Riječ je o poznatim vrhunskim izvedbama Chopinovog „Koncerta u f-molu“, uz Čikaški simfonijski orkestar, te Čajkovskijevog „Koncerta u b-molu“, uz Londonski simfonijski orkestar. U obje izvedbe Pogorelič se idejama nametnuo ansamblu, a Abbadovo je umijeće da je to znao prihvatiti i sjajno odmuzicirati s izvrsnim orkestrima, svjestan da pred sobom ima raskošan neobuzdan glazbeni pijanistički talent.

Ivo Pogorelič je u jednom od svojih prisjećanja za Claudia Abbada rekao kako je on nadasve skroman čovjek a kao dirigent je uvijek spreman slušati i surađivati. Cijenio je njegovu suradnju i podršku.

Mario Osvin Pavčević